

JULIE KAGAWA

TALON

SPOLEČENSTVO DRAKŮ

Proti všem

*Letitou nenávist
nelze zastavit...*

FRAGMENT

TALON:

SPOLEČENSTVO DRAKŮ

Proti všem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Julie Kagawa
Talon společenstvo draků – Proti všem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

TALON

SPOLEČENSTVO DRAKŮ

Proti všem

*Letitou nenávist
nelze zastavit...*

Pro Laurie a Tashyu

Povstáváme
jako jeden

ČÁST 1

Odpočítávání

GARRET

Stál jsem před stolem, zpoza kterého se na mě mlčky upíralo šest párů očí, pronikavých pohledů od podezřívavých až po zkoumavé. Čekalo se na vznesení obvinění. Muži v černých a šedých uniformách hrdě vystavovali na blůzách emblém Řádu – rudý kříž na bílém štítu – a v přísných vrásčitých tvářích se jim odrážel celý život války a bojů. Některé jsem znal jenom podle jména, pod jinými jsem trénoval, bojoval za ně a bez rozmyšlení plnil jejich rozkazy.

Na konci stolu seděl s neproniknutelnýma černýma očima a prázdným výrazem poručík Martin. Znal jsem ho skoro celý život, udělal ze mě to, čím teď jsem. Dokonalého vojáka, jak mi brzo začali říkat v týmu. Během let se na mě nalepily další přezdívky – *fenomén*, a taky méně uctivé *šťastnej prevít*. Za svůj úspěch jsem vděčil hlavně poručíku Martinovi, že ve mně, v tom zamlklém, zasmušilém sirotkovi, objevil potenciál a nutil mě, abych se snažil ze všech sil dělat, co můžu. Abych překonal všechny ostatní. A tak jsem to dělal. Zabil jsem víc nepřátel Řádu než všichni mí vrstevníci, a bylo by jich ještě mnohem víc, kdyby se letos v létě nestala nečekaná věc. I tak, bez ohledu na svou nynější situaci, jsem byl jeden z nejlepších a za to jsem vděčil Martinovi.

Ale ten muž naproti mně se teď proměnil v cizího, chladného soudce. Spolu s ostatními v řadě za stolem dnes večer rozhodne o mém osudu.

Nacházel jsem se v malé, spartánsky zařízené místnosti, na zemi dlaždice, tvrdá světla nad hlavou, nízké stropy a stěny bez oken. Obvykle se používala k poradám nebo příležitostným schůzím a ten dlouhý stůl stával uprostřed, obklopený židlemi. Kromě hlavního sídla v Londýně

neměly kapituly Řádu vyhrazené soudní síně. Počítalo se sice s tím, že tu a tam dojde mezi vojáky k výtržnosti, a občas vystrčila růžky i nějaká ta dezerce, ale otevřená zrada byla neslýchaná věc. Oddanost Řádu, tomu rozuměl každý voják Svatého Jiří. Zradit Řád znamenalo zradit všechno.

Muž uprostřed řady židlí se napřímil a upíral na mě zrak přes naleštěnou dřevěnou desku. Jmenoval se John Fischer a byl to uznávaný velitel Řádu a hrdina z bojiště. Místo levé tváře měl změřt vypálených jizev a svráštělé tkáně a nosil ji s hrdostí jako vyznamenání. S kamenným výrazem si založil stejně zjizvené ruce a zvýšil hlas.

„Garrete Xaviere Sebastiane,“ vyšťekl mé plné jméno a místnost okamžitě ztichla. Přelíčení oficiálně začalo. „Za neuposlechnutí přímého rozkazu,“ pokračoval Fischer, „napadení kolegy u jednotky, bratříčkování se s nepřítelem a umožnění úniku třem identifikovaným nepřítelům jste obviněn z velezrady vůči Řádu svatého Jiří.“ Upřel na mě pronikavě, tvrdě a nesmlouvavě modré oči. „Rozumíte vznesenému obvinění?“

„Rozumím.“

„Dobře.“ Podíval se na muže usazené na židlích za mnou u zdi a pokývl. „Pak tedy začneme. Tristane St. Anthony, předstupte.“

Židle zaskřípala, jak se z ní zvedla postava, ozvaly se tiché kroky a kousek ode mě se zastavil můj bývalý parťák.

Nepodíval jsem se na něj. Hleděl jsem přímo před sebe, ruce za zády, stejně jako on. Ale viděl jsem ho koutkem oka, vysokého štíhlého vojáka, o pár let staršího než já, s nakrátko ostříhanými tmavými vlasy. Věčný úšklebek vystřídal zasmušilý výraz, modré oči vážně hleděly ke stolu.

„Vylište prosím soudu, jak nejlépe umíte, události, které vedly k nočnímu útoku, a co se přihodilo potom.“

Tristan zaváhal. Napadlo mě, co mu asi běží hlavou v tom zlomku vteřiny, než podá svědectví. Jestli lituje, že k tomuhle došlo.

„Letos v létě,“ začal Tristan věčně, „jsem byl se Sebastianem poslán v utajení do Crescent Beach, městečka na kalifornském pobřeží. Měli jsme jasné rozkazy – infiltrovat se do města, najít mezi obyvatelstvem spícího agenta a zneškodnit ho.“

Muž uprostřed stolu zvedl ruku. „Takže, aby bylo jasno, Talon nasadil do Crescent Beach jednoho ze svých agentů a vy jste ho měli najít.“

„Ano, pane.“ Tristan úsečně přikývl. „Vypravili jsme se tam zabít draka.“

Místností se rozneslo mumlání. Od prvního dne založení Řádu věděli vojáci Svatého Jiří, za co bojují, co chráníme, co je v sázce. Naše válka, naše svatá mise, se za stovky let nezměnila. Řád se postupně vyvíjel – stříelné zbraně a moderní technologie vytlačily meče a kopí – ale náš záměr se neměnil. Existoval pro nás jediný cíl a každý voják mu obětoval celý život.

Naprosté vyhlazení draků, našeho věčného nepřítelé.

Veřejnost o té letité válce netušila zhola nic. Existence draků byla přísně střeženým tajemstvím z obou stran. V dnešním světě není pro draky místo, pokud se nepočítá pár druhů obyčejných ještěrek, bledých stínů svých neblaze proslulých příbuzných. Skuteční draci – mohutní, okřídlení, oheň dštící tvorové, kteří straší v mytologii všech kultur po celém světě, od hrabivých netvorů Evropy až po přívětivé nositele deště z Orientu – se vyskytují jenom v legendách a pohádkách.

Přesně tohle si máte myslet.

Stejně jako se Řád svatého Jiří během let vyvíjel, vyvíjeli se i naši nepřátelé. Řád nás učil, že když se draci ocitli na pokraji vyhubení, uzavřeli smlouvu s ďáblem, aby jejich rasu zachránil, a získali tak schopnost nabírat lidskou podobu. Ať už to byla pravda, nebo ne, ta věc s proměnou v lidi každopádně žádná pohádka nebyla. Draci mají dokonalé mimikry, vypadají lidsky, chovají se lidsky, mluví lidsky, jsou málem k nerozeznání od běžných smrtelníků, i když víte, co hledat. Těžko říct, kolik draků se dnes po světě pohybuje. Plynule se vmísili do lidské společnosti, maskovaní za nás, na pohled nepoznatelní, a v utajení se snaží lidstvo zotročit, udělat z něj podřízenou rasu. Naším úkolem je objevit a zabít co nejvíc těch netvorů. A jednoho dne je snad vytlačíme až k vyhlazení, které jim přísluší.

Tomu všemu jsem dřív věřil. Dokud jsem nepoznal ji.

„Četl jsem vaši zprávu, St. Anthony,“ pokračoval Fischer. „Přše se v ní, že jste se Sebastianem navázali kontakt s podezřelou a zahájili šetření.“

„Ano, pane,“ potvrdil Tristan. „Navázali jsme kontakt s Ember Hillovou a Garret s ní podle rozkazu začal budovat vztah, abychom zjistili, jestli je spící agentka.“

Ember. Uslyšel jsem její jméno a hned mě zašimralo v břiše. Před událostmi v Crescent Beach jsem věděl přesně, kdo jsem – voják Řádu svatého Jiří. Mým úkolem bylo navázat kontakt s cílem a určit, jde-li o draka, a pokud ano, zabít ho. Naprosto jasné. Černobílé. Prosté.

Jenže... ve skutečnosti to tak jednoduché nebylo. Z cíle, který nás poslali zničit, se vyklubala dívka. Veselá, odvážná, zábavná, krásná dívka. Dívka, která milovala surfování a naučila mě to, která mě provokovala, rozesmávala a překvapovala pokaždé, když jsme byli spolu. Čekal jsem nemilosrdné obojaké stvoření, které dokáže lidské city jen napodobovat. Jenže Ember nic takového nebyla.

Fischer dál mluvil k Tristanovi. „A co jste zjistili?“ zeptal se, zřejmě kvůli přísedícím. „Byla ta dívka agent?“

Tristan hleděl přímo před sebe. „Ano, pane,“ odpověděl se smrtelně vážným výrazem a mě zamrazilo. „Ember Hillová je drak, kterého jsme měli zlikvidovat.“

„Aha.“ Fischer pokýval hlavou. Celá místnost zmlkla, bylo slyšet mouchu bzučící u okna. „Sdělte prosím soudu,“ pronesl Fischer tiše, „co se stalo oné noci při útoku. Když jste se Sebastianem vystopovali draka na pláž po neúspěšném úderu na jeho úkryt.“

Polkl jsem a obrnil se. Teď uslyším podrobné vylíčení své zrady. Té noci, která mě přivedla sem, rozhodnutí, které všechno změnilo.

„Objevíli jsme úkryt našeho cíle,“ začal Tristan chladně profesionálním hlasem. „Hnízdo nejméně dvou draků, možná i víc. Byl to standardní útok – vtrhnout dovnitř, zabít draky, zmizet. Jenže museli mít kolem domu pozorovací zařízení. Kdy jsme se dostali dovnitř, byli už na útěku. Jednoho jsme zranili, ale stejně se jim povedlo uniknout.“

Žaludek se mi svíral. Ten útok jsem vedl já. Cíle „unikly“, protože jsem v tom domě zahlédl Ember a zaváhal jsem. Měl jsem rozkaz střílet na potkání – všechno, co se hýbalo, člověka či draka jsem měl sejmout bez výstrahy.

A já to neudělal. Hleděl jsem na dívku a nepřiměl se zmáčknot spoušť. Ta chvíle zaváhání nám prohrála útok, protože se Ember proměnila do pravé podoby a udělala z místnosti planoucí peklo. V tom žhavém zmatku pak s ostatními draky vylétla zadem z domu a z útesu a jejich sídlo shořelo na popel.

Nikdo neměl tušení, co se v tom pokoji stalo: že jsem v hledí uviděl Ember a ztuhl jsem. Nikdo nevěděl, že dokonalý voják poprvé zklamal. Že se v té chvíli rozpadl můj svět a všechno, co jsem znal.

A to ještě nebylo nic proti tomu, co se stalo pak.

„Takže ten útok selhal,“ konstatoval Fischer a já sebou při tom slově málem škubl. „Co se stalo potom?“

Tristan ke mně zalétl pohledem. Bylo to skoro nepostřehnutelné, ale mně se stejně rozbušilo srdce. On to ví. Možná ne všechno, zjistil však, co se mi přihodilo po tom neúspěšném útoku. Zatímco se ústředí rozhodovalo, co podniknout s uprchlými draky, na chvíli jsem zmizel. Tristan mě pak našel a vypravili jsme se za našimi cíli společně, jenže tou dobou už bylo pozdě.

O tom, co se stalo po útoku, jsem neřekl živé duši. Ten večer jsem zavolal Ember a požádal ji, aby se se mnou o samotě sešla na opuštěném útesu. Při útoku jsem měl prilbu a masku, nevěděla, že patřím k Řádu. Z jejího zadýchaného hlasu jsem pochopil, že chce opustit město, možná i s bratrem, když teď ví, že se v oblasti pohybují drakobijci. Ale souhlasila, že se se mnou ještě naposled sejde. Možná se chtěla rozloučit.

Plánoval jsem, že ji zabiju. Selhání útoku jsem způsobil já, musel jsem to napravit. Ona je drak a já jsem voják Svatého Jiří, na ničem jiném nezáleží. Jenže se to stalo zas. Hleděl jsem na tu zelenookou dívku skrz hledí zbraně, na dívku, která mě učila surfovat a tančit a občas se usmála jen na mě... a nedokázal jsem to. Bylo to víc než jenom chvilkové zaváhání. Víc než okamžik překvapení. Stál jsem tváří v tvář cíli, který mě poslali do Crescent Beach zlikvidovat – viděl jsem dívku, o které jsem věděl, že je nepřítel –, a nepřiměl jsem se stisknout spoušť.

A tehdy zaútočila. Jednu chvíli jsem hleděl na překvapenou lidskou dívku, a hned potom už jsem ležel na zádech, přišpendlený k zemi

vrčícím rudým drakem a jeho tesáky jsem měl jenom kousek od hrdla. V tu chvíli jsem věděl, že umřu, roztrhaný pařáty nebo spálený dračím ohněm. Nechal jsem se rozptýlit, odhalil se a drak zareagoval jako každý tvor své rasy, když se setká s vojákem Řádu. Kupodivu jsem toho nelitoval.

A pak, zatímco jsem bezmocně ležel pod drakem a připravoval se na smrt, se stalo něco nepředstavitelného.

Nechala mě jít.

Nic ji nezahnilo. Nedorazil žádný voják Řádu, aby mě v pravou chvíli zachránil. Byli jsme tam sami, míle odevšad. Nic než tmavý, opuštěný a izolovaný útes. I kdybych křičel, nikdo mě neuslyší.

Až na toho draka. Nemilosrdné vypočítavé monstrum, které má lidstvo nenávidět, necítit žádný soucit, žádnou účast, nic. Tvora, jenž nesnáší Řád nadevše a bojuje proti nám nesmlouvavě, beze špetky slitování. Cíl v mém hledáčku, dívka, kterou jsem sledoval a chtěl zničit, mohla hned tam na místě jediným rychlým seknutím nebo nápirem ohně ukončit můj život. Drak třímající v pařátech vojáka Svatého Jiří, vydaného na milost... ten drak se dal sám od sebe na ústup a nechal mě jít.

A já si uvědomil... že se Řád mylí. Svatý Jiří nás učil, že draci jsou netvoři. Zabýjeli jsme je bez váhání, váhat nebylo nad čím. Jsou cizí, jiní, ne jako my.

Jenže... to tak není. Ember mě už zbavila všeho, co mi Řád o dracích vštípil. Ušetřila můj život a to byla poslední kapka, poslední důkaz a já ho nemohl ignorovat. Znamenalo to, že někteří draci, které jsem zabil, bez rozmyslu je roztřílel, protože mi to nařídil Řád, možná byli jako ona.

Pokud to tak vážně bylo, mám na rukou krev nevinných.

„Po tom útoku,“ pokračoval Tristan k lidem za stolem, „jsme s Garretem dostali nařízeno Ember Hillovou sledovat, jestli nás nedovede k ostatním cílům. Stopovali jsme ji na pláž na kraji města a tam se vážně sešla se dvěma dalšími draky. Mládětem a dospělým.“

Soudní síní projela další vlna mumlání. „Dospělým,“ potvrdil Fischer a zbytek stolu se zasmušil. Plně vzrostlé draky se poštěstí potkat málokdy, ti nejstarší jsou nejutajenější, drží se v pozadí, skrytí hluboko

ve své organizaci. Řád věděl, že vůdcem Talonu je nesmírně starý a nesmírně mocný drak zvaný staršina Wym, ale nikdo ho nikdy neviděl.

„Ano, pane,“ pokračoval Tristan. „Měli jsme to sledovat a nahlásit, jestli se cíl odhalí v dračí podobě, a když jsme se dostali na místo, všichni tři byli opravdu draci. Okamžitě jsem informoval velitele St. Francise a dostal rozkaz bez váhání střílet.“ Odmlčel se a Fischer přimhouřil oči.

„A co se stalo pak, vojáku?“

„Garret mě zastavil, pane. Zabránil mi pálit.“

„Uvedl nějaký důvod?“

„Ano, pane.“ Tristan se zhluboka nadechl, jako by mu slova nešla z pusy. „Řekl mi... že je Řád špatný.“

Rozhostilo se ticho. Omráčené, křehké ticho, při kterém se mi ježily vlasy v zátylku. Prohlásit tohle o Řádu je jako plivnout na zákoník, který zavedli první rytíři před stovkami let. Na zákoník, který označil draky za bezduché ďáblový saně a jejich lidské stoupence za beznadějně zkažené lidi.

„Ještě něco?“ Fischerův výraz byl chladný stejně jako tváře všech ostatních za stolem. Tristan zase chvíli mlčel a pak přikývl.

„Ano, pane. Řekl, že mi nedovolí cíle zabít, že někteří draci nejsou zlí a že je nemusíme vraždit. Když jsem se ho snažil přivést k rozumu, napadl mě. Chvíli jsme se bili a pak mě zneškodnil.“

Škubl jsem sebou. Nechtěl jsem partákovi ublížit. Ale nemohl jsem mu dovolit vypálit. Tristan coby střelec nemá konkurenci. Zabil by nejmíň jednoho draka, než by si uvědomili, co se děje. Nemohl jsem tam jen tak stát a dívat se, jak mi před očima vraždí Ember.

„Když jsem se probral,“ dokončil to Tristan, „cíle už unikly. Garret se vzdal vůdci naší jednotky, vzali ho do vazby, ale draky už jsme nenašli.“

„To je všechno?“

„Ano, pane.“

Fischer pokývl. „Děkuji vám, St. Anthony. Garrete Xaviere Sebastiane,“ obrátil se ke mně, zatímco Tristan ustoupil. Pohled i hlas měl stále tvrdý. „Slyšel jste obvinění. Můžete něco říct na svou obranu?“

Tiše jsem nabral vzduch do plic.

„Ano.“ Zvedl jsem hlavu a obrátil se k mužům za stolem. Dlouho jsem váhal, jestli se mi chce promluvit, říct Řádu, že se celou dobu pletl. Tohle mě zatratí ještě víc, ale zkusit jsem to musel. Dlužil jsem to Ember a všem drakům, které jsem zabil.

„Letos v létě,“ začal jsem a cítil, jak se na mě upřely nekompromisní pohledy za stolem, „jsem dorazil do Crescent Beach a čekal, že najdu draka. Nenašel jsem ho.“ Jeden muž překvapeně zamrkal, ostatní na mě prostě jen zírali a já pokračoval. „Našel jsem však dívku, která se mi v mnoha věcech podobala. Ale zároveň byla i svá. Nebylo v tom žádné napodobování lidí, žádné umělé emoce ani gesta. Všechno, co dělala, bylo upřímné. Naše mise trvala tak dlouho, protože jsem nepoznal rozdíl mezi Ember Hillovou a normálním člověkem.“

V soudní síni se rozhostilo ticho jako v hrobě. Tvář Gabriela Martina byla kamenná, oči ledové. Netroufal jsem se obrátit a podívat se na Tristana, cítil jsem však v zádech jeho nevěřící pohled.

Spolkl jsem sucho v krku. „Nežádám o shovívavost,“ pokračoval jsem. „To, co jsem tu noc udělal, je neodpuštělné. Jen žádám soud, aby zvážil mé tvrzení, že všichni draci nejsou stejní. Ember Hillová je možná anomálie své rasy, ale podle toho, jak jsem ji poznal, nechce mít s válkou nic společného. A pokud jsou i další jako ona –“

„Děkuji vám, Sebastian,“ přerušil mě úsečně Fischer. Jeho židle zaskřípala o zem, jak ji odsunul, vstal a přehlédl místnost. „Soud se odročuje,“ oznámil. „Sejdeme se za hodinu. Rozhod.“

* * *

Ve své cele jsem se posadil na tvrdou matraci, opřel se zády o zeď, přitáhl koleno k hrudi a čekal, až soud rozhodne o mém osudu. Uvažoval jsem, jestli zváží moje slova. Jestli vášnivě svědectví bývalého dokonalého vojáka bude stačit, aby se nad vším zamysleli.

„Garrete.“

Vzhlédl jsem. Před mřížemi cely stála Tristanova štíhlá šlachovitá postava. Tvář měl kamennou, ale když jsem se podíval pořádně, viděl jsem mu v obličeji boj, skoro muka. Hleděl na mě, temně modré oči se mi zavrtávaly do hlavy, pak si povzdechl a vztekle, zoufale zavrtěl hlavou.

„Co tě to sakra napadlo?“

Uhnul jsem pohledem. „To je jedno.“

„Houby.“ Tristan popošel kupředu a vypadal, že by mě nejradši praštil do hlavy, nebýt mříží mezi námi. „Byli jsme partáci tři roky. Tři roky jsme společně bojovali, zabíjeli, kolikrát se málem nechali sežrat. Mockrát jsem ti zachránil hřbet a jasně, vím, že ty mně taky. Dlužíš mi vysvětlení, sakra. A nezkoušej na mě nějakou pitomost, jako že tomu nerozumím. Na to tě moc dobře znám.“

Když jsem neodpovídal, sevřel mříž a zmateně a vztekle se zamračil. „Co se stalo tam v Crescent Beach, Garrete?“ naléhal málem prosebným tónem. „Jsi dokonalý voják, do háje. Zákony máš v srdci. Principy odrecituješ i ze spaní, a třeba pozpátku. Proč bys to všechno zradil?“

„Já nevím –“

„To ta holka, co?“ Così se ve mně zhouplo. „Ta dračice. Ona ti něco provedla. Sakra, měl jsem si toho všimnout. Pořád ses s ní tahal. Celou tu dobu s tebou mohla nějak manipulovat.“

„Tak to nebylo.“ Za starých časů se mělo za to, že draci dovedou slaboduché lidi očarovat, zotročit si je, ovládnout jim mysl magií. I když se to oficiálně neuznávalo, někteří v Řádu takovým pověrám věřili. Ne že by k nim Tristan patřil, ten byl stejně chladný pragmatik jako já, proto jsme taky spolu tak dobře vycházeli. Ale zřejmě bylo lehčí strávit, že mu zlá saň kamaráda násilně proměnila, než že ho ten kamarád vědomě a dobrovolně zradil a s ním i celý Řád. *Garretovi to vyčítat nemůžete, provedl mu to drak.*

Jenže to nebylo tím, že by mi Ember něco udělala. Bylo to prostě... tím, jaká byla. Její vášní, nebojácností, její láskou k životu. Přímo uprostřed mise jsem zapomněl, že je potenciální cíl, že by mohla být drak, stvoření, které jsem přišel zničit. Když jsem byl s Ember, nepovažoval jsem ji za cíl ani za nepřítel. Viděl jsem prostě jen ji.

„Tak jak to bylo?“ dorážel Tristan a znělo to zas našťavaně. „Jak to přesně bylo, Garrete? Laskavě mi to vysvětli. Vysvětli mi, jak to, že se můj parták, co zabil víc draků než každý jeho věku v historii Řádu, najednou rozhodl, že *tohohle* draka zabít nemůže. Vysvětli mi, jak se ten voják mohl obrátit zády k rodině, k Řádu, co ho vychoval, naučil ho

všechno, co ví, a dal mu smysl života. Vysvětlil mi, jak mohl přejít na stranu nepřítele, bodnout vlastního parťáka do zad, aby zachránil dračí čubku, co...“

Tristan se zarazil a zíral na mě. Viděl jsem, jak mu to najednou došlo, jak mu z obličeje mizí barva, jak si dal dílky dohromady.

„Bože můj,“ zašeptal a o krok zavrával od mříží. Tvářil se sklesle, pomalu zavrtěl hlavou, hlesl s nevěřicným zděšením: „Ty ses do té věci *zamiloval*.“

Uhnul jsem pohledem a zíral na zeď vzadu. Tristan ze sebe vyrazil vzduch.

„Garrete,“ zachraptěl znechuceně a s odporem. A možná v tom bylo ještě něco. Lítost. „Já ne... Jak jsi mohl –“

„Neříkej nic, Tristane.“ Nepodíval jsem se na bývalého parťáka, nepotřeboval jsem ho vidět, stejně jsem přesně věděl, co cítí. „Nemusíš mi to říkat. Já to vím.“

„Oni tě zabijou, Garrete,“ naléhal tiše a napjatě. „Po tom, co jsi dneska řekl soudu. Martin by možná žádal o shovívavost, kdybys uznal, že ses spletl, že tě popadlo šilenství, že tě draci nějak podfoukli, prostě něco! Mohl jsi zalhat. Patříš k našim nejlepším – nechali by tě žít, i po tom všem. Ale teď?“ Zoufale zafuněl. „Popraví tě pro zradu Řádu. Víš to, že?“

Přikývl jsem. Věděl jsem, jak soud dopadne, ještě než jsem do té místnosti vkročil. Jistě, mohl jsem sám sebe odsoudit, prosit o milost, říct jim, co chtěli slyšet. Že jsem byl oklamáný, obelhaný, zmanipulovaný. Protože to draci dělají, a dokonce ani vojáci Svatého Jiří proti tomu nejsou imunní. Udělal bych ze sebe pitomce a navěky si pošpinil reputaci dokonalého vojáka, ale nechat se oklamat nepřítelem není totéž jako vědomě zradit Řád. Tristan měl pravdu, mohl jsem lhát a oni by mi uvěřili.

Ale já to neudělal. Protože jsem to nedokázal.

Tristan ještě chvíli čekal a pak bez jediného dalšího slova odešel. Poslouchal jsem jeho vzdalující se kroky a věděl, že to je naposled, co jsme spolu mluvili. Vzhlédl jsem.

„Tristane.“

Chvilku jsem si myslel, že se nezastaví. Ale zarazil se ve dveřích bloku cel a ohlédl se na mě.

„Omlouvám se ti,“ řekl jsem a díval se mu do očí, „jak jen můžu.“ Zamrkal a já se přinutil pousmát. „Díky... za to, žeš mi celou dobu kryl záda.“

Koutek pusy mu zaškubal. „Já vždycky věděl, že se necháš zabít drakem,“ zamumlal. „Jenom mě nenapadlo, že to bude takhle.“ Tiše si odfrkl a protočil panenky. „Je ti jasné, že se můj příští parťák zjančí, že má nahradit dokonalýho vojáka? Asi se zhroutí, že bude dělat *se mnou*. Takže ti za to dík.“

„Aspoň si na mě vzpomeneš.“

„To jo.“ Úsměv se rozplynul. Napjatou rozpačitou chvilku jsme se na sebe dívali a pak Tristan St. Anthony zase vykročil.

„Opatruj se, parťáku,“ utrousil ještě. Nic dalšího nebylo třeba říkat. Žádné sbohem, na viděnou. Oba jsme věděli, že už se neuvídíme.

„Ty taky.“

Obrátil se a vyšel ze dveří.

* * *

„Soud dospěl k rozhodnutí.“

Stál jsem zase v soudní místnosti. Fischer povstal a promluvil k nám všem. Zalétl jsem pohledem k Martinovi a zjistil, že upírá prázdný pohled na nějaké místo nad mou hlavou.

„Garrete Xaviere Sebastiane,“ začal Fischer rázně, „byl jste jednomyslně shledán vinným z velezrady vůči Řádu svatého Jiří. Za své zločiny budete zítra za svítání zastřelen popravní četou. Bůh buď milostiv vaší duši.“

DANTE

Patnácté patro a stoupali jsme dál.

Výtahová klec byla studená. Strohá. Odkudsi seshora vyhrávala řízná melodie, zněla kovově a tiše. Obklopovaly nás zrcadlové stěny, vracely nám rozmazané obrazy muže v šedém obleku a kravatě a vedle něj teenagera s rukama složenýma před sebou. Sledoval jsem svůj odraz chladně a odtažitě, jak mě naučil můj trenér. Nový černý oblek jsem měl dokonale ušitý, každou nitku na místě, rudé vlasy krátce zastřižené a řádně upravené. Červenou hedvábnou vázanku jsem si úhledně zastrčil do vesty, naleštěné boty se mi temně leskly, zápěstí mi jako chladný těžký obojek ovíjely mohutné zlaté rolexky. Nepřipomínal jsem kluka z Crescent Beach v kraťasech a tílku, s rozčuchanými, větrem rozfoukanými dlouhými vlasy. Nevypadal jsem na pubertáka, který neví, co je to starost. Ne, prošel jsem procesem asimilace. Osvědčil jsem se Talonu a organizaci. Složil jsem všechny zkoušky a dokázal, že je mi možno věřit, že mi nadevše jde o přežití naší rasy.

Škoda, že to sestra neudělala taky. Kvůli ní je naše budoucnost nejistá. Kvůli ní jsem nevěděl, co ode mě teď Talon chce.

Ve třicátém poschodí se výtah zastavil a dveře se odsunuly bez jediného zasyčení. Vystoupil jsem do skvostné haly s rudými a zlatými dlaždicemi, boty mi cvakaly po podlaze, až se to odráželo v rozlehlém prostoru nad námi. Rozhlížel jsem se, nasával to všechno a pro sebe se usmíval. Přesně tohle jsem si představoval, tohle jsem doufal, že je Talon. A to je dobře, protože s tím vším mám své plány.

Jednoho dne to tu budu řídit.

Můj trenér, který mi na začátku výcviku řekl, abych ho oslovoval *pane Smith*e, mě zavedl do místnosti a s úsměvem se ke mně obrátil. Na rozdíl od některých draků, jejichž úsměv působil nuceně, byl ten jeho vřelý a laskavý a vypadal naprosto upřímně, pokud jste si nevšimli chladu kolem očí.

„Připraven?“

„Jistě,“ odpověděl jsem a snažil se nevypadat nervózně. Pan Smith bohužel dokáže vycítit strach a napětí jako žralok krev, protože mu pohled ztvrdl, i když se usmál ještě víc.

„Uvolni se, Dante,“ nabádal mě a položil mi ruku na rameno. Mělo mě to uklidnit, ale nebyla v tom žádná vřelost. Naučil jsem se toho už dost, abych věděl, že všechna jeho přátelská gesta jsou prázdná, sám mi to vtloukl do hlavy. Nemusíš věřit tomu, co říkáš, jen o tom musíš přesvědčit druhé. „Zvládneš to, věř mi.“

„Nemusíte se o mě bát, pane,“ ujistil jsem ho, odhodlaný nedat najevo nic než chladnou sebejistotu. Naprostý opak toho zkrouceného uzlíčku nervů uvnitř. „Vím, proč jsem tady. A vím, co musím udělat.“

Stiskl mi rameno a já se navzdory všemu uvolnil. Obrátili jsme se a já za ním vykročil úzkou chodbou lemovanou dveřmi kancelářů, pak za roh a konečně k velkým dveřím na konci chodby. Na nalakovaném dřevě visela jednoduchá zlatá cedulka: A. R. Roth.

Žaludek se ve mně zase převrátil. Pan Roth je jeden z vrchních viceprezidentů Talonu. Jeden z draků, kteří sice nestojí tak vysoko v řetězci vedení, aby byli v kontaktu se samotným staršinou Wyrmem, ale moc mu k tomu nechybí. A chce mluvit se mnou. Možná o Ember a o tom, co s ní mají v plánu.

Ember. Bodl mě vztek na mé zbloudilé dvojce a zároveň strach: vztek, že je tak umíněná, vzpurná a nevděčná, že se obrátila zády k vlastní rase – k organizaci, která nás vychovala – a bez ohledu na následky utekla s odhaleným zrádcem. A strach z toho, jaké ty následky můžou být. Za normálních okolností by vyslali Zmiji, jednoho z obávaných zabijáků Talonu, aby se o zběhlého draka postarala. Kruté, ale nutné opatření. Uprchlí draci byli nevyzpytatelní, nebezpeční a ohrožovali přežití celé rasy. Uprchlík, nespoutaný kázní Talonu, mohl neúmyslně,

nebo možná i záměrně odhalit naši existenci lidem, a to by znamenalo malér pro nás pro všechny. Svět lidí se nesmí nikdy dozvědět, že mezi nimi chodí draci. Přemohl by je instinktivní strach z nestvůr a neznámého, stejně jak se to stalo před stovkami let, zase bychom se přiblížili vyhlazení.

Věděl jsem, že opatření, která musí Talon nasadit proti uprchlíkům, jsou nezbytná. Ztráta každého draka sice znamená těžký úder nám všem, jenže ti, kdo se odmítli přidat k organizaci, si svou cestu zvolili sami, prokázali neloajlnost. Nezbyvalo než je zničit. To jsem chápal a nemínil jsem proti tomu nic namítat.

Až na to, že Ember není zrádce. Oklamal ji a ošidil ten drak samotář. Odjakživa byla horkokrevná, důvěřivá a on ji nakrmil hromadou lží, obrátil ji proti Talonu, vlastní rase... a mně. To *on* může za její zmizení. Ember měla s autoritami vždycky ... problémy, ale uměla si dát říct a domluvit, dokud nepotkala toho samotáře.

Zaťal jsem zuby. Kéž by se k organizaci vrátila, uvědomila si svou chybu. Postaral bych se, aby pochopila pravdu: že uprchlíci jsou nebezpeční, že Talonu leží na srdci naše nejlepší zájmy a že jedinou cestou, jak přežít ve světě lidí, je spolupracovat. *Ut onimous sergimus*. Společně se povznese. Kdysi tomu věřila.

Já na to nikdy nezapomněl.

Prošli jsme dveřmi do chladné strohé kanceláře. Celou jednu zeď tvořila okna a za nimi se k horám v dálce táhlo Los Angeles, věže a mrakodrapy se leskly ve slunci.

„Pane Rothe,“ pozdravil pan Smith a postrčil mě dopředu, „tohle je Dante Hill.“

Zpoza velkého černého stolu se zvedl muž a s úsměvem k nám vykročil s napřaženou rukou. Měl na sobě námořnický modrý oblek a ještě působivější hodinky než já, v náprsní kapsičce se mu lesklo pero se zlatým uzávěrem. Tmavé vlasy jako hřebíky měl sestříhané nakrátko a temnýma očima si mě kriticky změřil od hlavy k patě, přitom mi vzal ruku do svých a málem mi rozdrtil prsty ocelovým sevřením.

„Dante Hille! Rád vás poznávám.“ Tiskl mi ruku a já měl co dělat,

abych nezakvílel. Místo toho jsem se přes bolest usmál. „Jaká byla cesta?“

„Dobrá, pane,“ odpověděl jsem a ulevilo se mi, když povolil svěrák a ustoupil. Talon poslal auto, aby nás odvezlo z Crescent Beach do Los Angeles, ale jízda nebyla nic příjemného. Trenér mi vtloukal do hlavy politiku společnosti, protokol a to, jak se mám chovat před viceprezidentem. Bezvýznamné mládě se mělo sejit s činitelem starším nejspíš o několik set let. První dojem je klíčový. A stěžovat si na něco, zvláště na organizaci, v přítomnosti vysokých činitelů Talonu, by bylo strašlivé faux pas. „Byla tak hladká, že mi uběhla jako nic.“

„Výborně, výborně.“ Přikývl a ukázal na přepychové kožené křeslo před svým stolem. „Posaďte se, prosím. Mám říct asistentovi, ať vám přinese něco k pití?“

„Ne, děkuji vám, pane,“ odmítl jsem, jak mě vycepovali. „Nic mi nechybí.“ Posadil jsem se opatrně do křesla, cítil, jak zapadám do chladné kůže, a dával si pozor, abych neseděl shrbený. Pan Smith se taky posadil, přehodil si nohu přes nohu a pan Roth se vrátil za svůj stůl a poctil mě zářivým úsměvem.

„Tak, pane Hille. Nebudeme chodit kolem horké kaše.“ Spojil si ruce na desce před sebou a usmíval se na mě přes ni. Jak mě naučili, zdvořile jsem sklopil pohled, abych mu nezíral přímo do očí. To je další společenská bota, a zvláště nebezpečná. Hledět do očí jinému drakovi, hlavně samci, je nehorázná výzva nebo hrozba. Za starých časů se provokace mezi dvěma alfa draky řešila osobním soubojem. Soupeři se navzájem trhali, kousali a sekali, dokud jeden buď poraženecky neutekl, nebo nepřišel o život. V dnešní době se dračí soupeři někde uprostřed města pochopitelně prát nemůžou, ale existuje tisíc jiných cest, jak zničit soupeře a neuspinit si přitom drápy. A to je dobře, protože v takových věcech dovedu vyniknout.

„Vaše sestra,“ začal pan Roth a ve mně se všechno sevřelo, „uprchla.“ Pečlivě sledoval mou reakci. Udržoval jsem bezvýraznou tvář, nedal najevo vztek, překvapení, smutek ani otřes – nic, co by se dalo považovat za slabost. Po krátké pauze pokračoval: „Ember Hillová je teď v očích Talonu zrádce, a to nebereme na lehkou váhu. Jistě znáte naši

politiku vůči uprchlíkům, doslechl jsem se však, že organizace chce, abyste jejímu přivedení zpět velel vy, pane Hille.“

„Ano, pane,“ odpověděl jsem a dával si pozor, aby to neznělo moc nadšeně. „Ať si to vyžádá cokoli, ať ode mě budete potřebovat cokoli, jsem k dispozici.“

Pan Roth povytáhl obočí.

„A přesto někteří zpochybňují i vaši oddanost jak Talonu, tak naší věci. Obáváme se, že coby bratr odhalené zrádkyně byste mohl mít... poskvrněné úmysly.“ Usmíval se, oči měl však dál tvrdé a chladné. „Takže se bohužel musím zeptat. Můžeme vám věřit, pane Hille?“

Usmál jsem se. „Pane,“ začal jsem tak zpřímá a sebejistě, jak jen jsem dokázal. „Já svou sestru znám. Ember a já jsme měli odjakživa... jiné názory, co se týkalo organizace. Víím, že umí být lehkomyšlná a tvrdohlavá a že se jí nechce uznávat autoritu.“ Drobné odfrknutí pana Smithe bylo jedinou známkou toho, jak moc jsem to podcenil.

„Ale zrádce není,“ pokračoval jsem a cítil na sobě tvrdý, hodnotící a kritický pohled trenéra. „Je naivní a horkokrevná a já jsem přesvědčen, že toho ten drak samotář Cobalt využil, aby ji přiměl odejít. Lhal jí o organizaci a lhal jí o mně, jinak by se k nám nikdy takhle nezachovala.“

Výraz pana Rotha se nezměnil. A můj taky ne. „Ember se mě tu noc pokusila přimět, abych šel s ní,“ přiznal jsem a nezaznamenal u něj žádné známky překvapení. „Prosila mě, ať odejdu z města s ní a tím uprchlíkem. Věděl jsem, že to nemůžu udělat. Ne kvůli následkům, ale protože víím, kde je moje místo.“ Maličko jsem zvedl bradu, ne vyzývavě, jen abych zdůraznil, o co mi jde. „Pane, ve své oddanosti Talonu jsem nikdy nezakolísal. Netuším, proč organizace nasadila ve věci mé sestry méně... přímý přístup, proč se staršina Wyrms rozhodl ji ušetřit, ale rozhodně jsem za to vděčný. A udělám, co se dá, abych Ember přivedl zpátky a ona mohla zase zaujmout své místo v Talonu, kam patří.“

Pan Roth přikývl.

„Výborně, pane Hille,“ zaradoval se. „Přesně to chceme slyšet.“ Vzal sluchátko telefonu na stole a zmáčkl tlačítko. „Pošlete sem prosím slečnu

Andersonovou,“ nařídil. Zamrkal jsem, uvažoval jsem, kdo to může být. S osobou takového jména jsem se ještě nesetkal.

Pan Roth se prudce zvedl a my ho samozřejmě museli napodobit. „Vaše slova jsou chvályhodná, pane Hille,“ řekl ten významný činitel, obešel stůl a stanul před námi. „Proto je Talon připraven dát vám ty nejlepší možné zdroje, abyste sestru našel a přivedl zpátky. Za okamžik budete uveden do své nové kanceláře, ovšem ještě předtím vám chci někoho představit.“

Potěšen jsem pokývl, ale v hlavě mi vířily myšlenky. *Nová kancelář? A nejlepší možné zdroje, abych ji našel?* To mě samozřejmě nadchlo. Vypadalo to, že organizace poznala, co se ve mně skrývá, zároveň jsem si však uvědomoval, že to není obvyklé. Talon je veliký, má dosah po celém světě a spoustu dalších záležitostí, většinou v řádu milionů dolarů. Zmizení jediného mláděte, ať už uprchlíka, nebo ne, je sotva pípnutí na radaru. *Proč? Na co tolik snahy pro nalezení jednoho mláděte? Cos to provedla, Ember?*

Dveře kanceláře tiše klaply, otevřely se a pan Roth někomu pokynul.

„Á, slečna Andersonová. Račte dál, prosím. Znáte pana Hilla?“

„Ještě jsem neměla to potěšení,“ rozezněl se zpěvavý hlas. Obrátil jsem se k příchozí, maličko povytáhl obočí a rychle se napřímil. Nebyl to člověk, ale další drak, a navíc mládě. Kromě sestry jsem zatím znal jenom dospělé a staré draky, tahle dívka však vypadala nanejvýš o rok o dva starší než já. Byla světlavá a štíhlá, měla na sobě světle modrou sukni a boty s vysokými podpatky a zdálo se, že se v nich cítí nepohodlně, že by radši měla džínsy a tričko. Bledé, skoro stříbrné vlasy měla vyčesané navrch hlavy, po stranách stažené dozadu, čímž vynikly lícní kosti. Velké křišťálově modré oči se upíraly přímo dopředu.

„To je Mist,“ představil ji pan Roth, zatímco si mě mlčky prohlížela chladným a odtažitým pohledem. „Slečno Andersonová, to je pan Hill. Očekávám, že spolu budete výborně vycházet.“

Skrýl jsem překvapení. Tím, že mi ji představil křestním jménem, dal pan Roth nenápadně najevo jí i nám všem, že ve vedení jsem já. Že i když je o trochu starší a nejspíš tu už nějakou dobu pracuje, nejsme si rovni. Měl jsem strach, jestli Mist nezpochybní mou pozici, ale natáhla

ruku, jako by toto setkání nebylo nic zvláštního. „Ráda vás poznávám, pane Hille,“ pronesla hlasem stejně chladným, jako byla její tvář. Chopil jsem se nabídnuté ruky a široce se usmál.

„Mist.“ Zahleděl jsem se jí do očí. „Potěšení je na mé straně.“

„Slečna Andersonová je jeden z našich novějších agentů,“ pokračoval pan Roth, jako by nevnímal napětí, s jakým jsme se navzájem pozorovali, nebo mu to bylo jedno. „Má skvělé doporučení trenérky a jsme přesvědčeni, že její dovednosti jsou pro tuto situaci dostatečné. Pomůžte vám při pátrání po zbloudilé Ember.“

Obrátil se k ní. „Slečno Andersonová, představte laskavě pana Hilla zbytku jeho týmu a pak ať ho někdo uvede do jeho kanceláře. Udělal bych to sám, za pár minut mám však schůzku s vaší trenérkou. Pane Hille...“ Obrátil se ke mně. „Říkáte, že vám leží na srdci nejlepší zájmy své sestry? Teď máte šanci to dokázat. Přiveďte ji zpátky do Talonu, kam patří. Budeme sledovat, jak se vám to daří.“

Zdvořile jsem přikývl, i když jsem věděl, co ta slova znamenají. To prohlášení znamenalo: *Budeme vás sledovat. Nezklamte nás.*

Nezklamau, slíbil jsem v duchu a odvrátil se.

Když jsem vycházel za Mist z kanceláře pana Rotha, málem jsem vrazil do někoho, kdo přicházel, a s rychlou omluvou jsem ustoupil. Ta osoba si mě málem nevšimla, jak mě mýjela, ale ve mně poklesl žaludek, sotva jsem pohlédl do známých jedovatě zelených očí. Lilith, elitní zabiják Talonu, Zmije, krátce pokývla, taky mě poznala, hned však pokračovala do kanceláře pana Rotha a zavřela za sebou dveře.

Projela mnou zlá předtucha. *Co tu Lilith dělá?* pomyslel jsem si. *Je...?* Podíval jsem se na Mist, která šla vedle mě a upírala zrak dopředu. *Je to Mistina trenérka? Proto přišla?*

Celý ostražitý jsem následoval Mist do výtahu a po očku ji sledoval, když stiskla tlačítko. Po celou dobu se na mě nepodívala. Dveře se zasunuly a klec se dala do pohybu.

„Tak,“ rozezněl se Mistin hlas tím sevřeným prostorem, až jsem se lekl. Čekal jsem, že bude mlčenlivá a odtazitá, nepromluví, dokud to nebude nutně třeba. Sám jsem se chystal porušit ticho a překvapilo mě, když mě předběhla. „Vy jste Dante Hill.“

Znělo to jako provokace. Vypadalo to, že spolu nakonec přece jen budeme soupeřit, pokud si ji nezískám. Mohl jsem využít svého postavení a vyžadovat poslušnost. Roth mě koneckonců jmenoval do čela, ale od našťvaných podřízených se nedají čekat nejlepší výsledky. Jestli mám Ember brzo najít, potřebuju mít Mist na své straně.

Usmál jsem se, opřel se o zeď, zasunul si ruce do kapes a zaujal nenucenou pózu. „To jsem,“ potvrdil jsem mile. „Ale vy vypadáte překvapeně, Mist. Budu hádat – čekala jste, že budu větší.“

Mist udržovala nic neříkající výraz. „Chameleon ve výcviku,“ poznamenala a povytáhla tenké obočí, „zkouší humorem zlehčit napjatou situaci. Klasická odzbrojující technika.“

Usmíval jsem se dál. „A funguje?“

Zamrkala a koutek pusy jí zacukal. „Ne,“ odpověděla, její oči však prozrazovaly opak. „Ale dík, že jste to zkusil. Bohužel jsem obeznámená s výcvikem různých frakcí a technik. Obávám se, že vaše kouzlo Chameleona na mě neúčinkuje.“

„Jen si počkejte.“

Výtah minul první patro. A stejně jsme dál klesali. Suterénem a dolním suterénem, čím dál hlouběji pod zem. „Máte něco proti Chameleonům?“ pokračoval jsem a uvažoval, kolik podzemních podlaží tu je. Svítící čísla nade dveřmi se už přestala měnit.

„Vůbec ne,“ odpověděla Mist. „Chameleoni jsou důležitá součást Talonu. Všichni tu máme své místo.“ Její pronikavé modré oči byly nemilosrdně upřímné, jak si mě tak prohlížela a hodnotila mě. „Co nemám ráda, je zatajování důležitých informací, zvláště když je potřebuju ke své práci.“

Popteně jsem se zamračil. „Vy si myslíte, že před vámi něco skrýváte? To je dost ukvapený závěr. Neznáme se dlouho.“

„Nejde o vás, pane Hille.“ Udržovala chladně zdvořilý tón. „Ale jistě víte, že tahle situace s vaší sestrou není normální. Proč o ni má Talon takový zájem? Cobalta, toho pochopím – je to nebezpečný uprchlík, způsobil organizaci vážnou škodu, už se mu to nedá dál tolerovat. Je třeba ho zastavit, to je jasné.“ Pronikavý modrý pohled se zaostřil a zabodl se do mě jako dýka. „Ale proč se Talon tak snaží přivést zpátky ji?

Na co tolik práce? Ember Hillová je mládě, pro organizaci nic neudělala.“ Přimhouřila oči ještě víc. „Čím to, že je tak výjimečná?“

Její slova zněla děsivě povědomě, jako bych slyšel vlastní podezření. Situace s Ember vážně *není* normální. Talon utrácí značné zdroje na její vrácení do organizace, když by mohl prostě poslat Zmiji a vyřídit to. Divné bylo i to, že povolali *mě*. Ano, jsem její bratr, znám ji nejlíp, ale k čemu to? Proč je její – *naše* – situace tak zvláštní?

Ovšem nemínil jsem Mist vykládat, že mě to taky trápí. Pokud mám Ember přivést zpátky, jestli nám mám vybudovat nějakou budoucnost v Talonu, musí to vypadat, že situaci pevně ovládám za všech okolností. Nemůžu vypadat slabý, vylekaný ani nejistý, Talonu nejsou k ničemu draci, kteří selžou. A já selhat nemínil.

„Obávám se, že vám podrobnosti říct nemůžu,“ odpověděl jsem Mist, která si mě chladně změřila, ale netvářila se překvapeně. Talon se o informace dělí jedině tehdy, když to považuje za nutné, tolik jistě chápala. „Udělal bych to,“ pokračoval jsem, „kdyby mi to dovolili. Prostě si запиšte za uši, že najít Ember je naše hlavní priorita. Staršina Wyrm si přeje, aby se vrátila k organizaci. Na důvodech nezáleží.“

Výtah se zastavil a dveře se odsunuly. Mist si mě ještě chvíli měřila pohledem, modré oči mě hodnotily, pak malinko pokývla. „Jistě,“ nasadila zase chladně profesionální tón a pokynula mi do chodby. „Tudy, pane Hille. Představím vás zbytku týmu.“

„Říkejte mi prostě Dante,“ zkusil jsem přátelskou taktiku, abych si ji získal, a vydal se za ní po dlouhé, jasně osvětlené chodbě kolem několika kanceláří, až jsme se dostali ke dveřím na samém konci. Mist se do nich bez váhání opřela a prošli jsme dovnitř.

Ohromeně jsem se rozhlédl. Za dveřmi se rozkládala obrovská místnost, spousta stolů, počítačů, svítících monitorů a lidí. Táhlly se tudy uličky s dlouhými přepážkami, na každé spousta počítačů a před nimi lidé se skelnými pohledy. Celá zadní stěna byla jedna obrovská obrazovka rozdělená na spoustu částí, na kterých naskakovaly desítky map, satelitních záběrů, obrazů bezpečnostních kamer a podobně. Šum hlasů, zvonění telefonů, hučení počítačů a klapání klávesnic, to všechno splývalo do všeobecné kakofonie hluku, který mě zaplavil, sotva jsem prošel dveřmi.

„Tohle je naše operační centrum,“ vysvětlila Mist a vedla mě dál. Lidé kolem nás spěchali nebo horečně tloukli do klávesnic a vyhýbali se pohledu do očí. Mist šla dál, jako by si toho nevšimala nebo jí to bylo jedno. „Talon má desítky takových středisek po celém světě. Tady sledujeme naše aktiva, hlídáme dění Řádu svatého Jiří a sledujeme osoby, které jsou předmětem zájmu organizace. V zásadě ovládáme západní část Spojených států, kde se teď zřejmě nachází vaše sestra.“

Zastavila se u stolu, naproti sobě tam seděli dva lidé, oddělení dvojicí velkých monitorů. Když na stůl padl Mistin stín, tlustý muž a malá obrýlená žena vzhledli a věnovali jí zdvořilý strnulý úsměv. Ignorovala ho.

„Pan Davids a paní Kimura dostali za úkol vystopovat vaši sestru,“ vykládala Mist, a ani se na ty dva nepodívala. „Pokoušejí se ji zachytit od té doby, co opustila Crescent Beach. Bohužel po ní zatím neobjevili ani stopu, ani po Cobaltovi. Leda by se něco změnilo, co jsem byla pryč?“

Shlédl na ně a oba dva zbledli.

„Ne, madam,“ vyhrkl muž. „Zatím nemáme žádné vodítko k Ember Hillové ani k draku samotáři Cobaltovi. Víme, že jsou pořád někde v Kalifornii, ale kromě toho se nám o nich nepovedlo zjistit nic.“

„Kde jste hledali?“ zeptal jsem se a přitáhl tím k sobě všechny pohledy. Mist povytáhla obočí pobaveným – nebo pobouřeným – překvapením, ale já to ignoroval. Oba se zarazili, očividně si lámali hlavu, co jsem zač, jakýsi panovačný kluk v obleku, který se montuje do jejich záležitostí. Udržoval jsem na tváři úsměv a nespouštěl je z očí, tvářil se zdvořile, ale vyčkávavě, a oni po chvíli uhnuli očima.

„Už se nám povedlo odhalit několik Cobaltových hnízd,“ informoval mě muž a rychle se obrátil zpátky k monitoru. „Jeho takzvané ‚zabezpečené domy‘ pro uprchlé draky. Sledujeme ta místa, doufáme, že se snad do některého přijdou ukrýt. Bohužel, když některé padne, obvykle ty ostatní přesune, takže se nám ho nedaří najít.“

„A co jeho síť?“ zeptal jsem se. „Jestli má tolik bezpečných domů, musí s nimi nějak udržovat spojení. Zkusili jste sledovat zpětně komunikaci?“

„Jistě,“ odpověděla ta žena. „Jeho zabezpečení se pokoušíme proložit už roky. Ale marně. Ten, co stojí proti nám, přesně ví, jak nám v tom zabránit.“

„A co Řád?“ zeptal jsem se. „Máte způsoby, jak ho sledovat?“

Všichni tři se na mě podívali s různým stupněm zmatku a pochybností ve tvářích. „Ano,“ odpověděla žena pomalu. „Samozřejmě máme rozsáhlé systémy monitorování veškerých akcí Řádu. A už jsme zjistili, že se buňka z Crescent Beach vrátila do své kapituly. Když slečna Hillová a Cobalt uprchli z města, jejich stopa vychladla a Svatý Jiří nechal pátrání. Řád nic nepodnikl celé dny, aspoň ne v té oblasti.“

„Víte, kde je ta kapitula?“

Další zmatené pohledy. „Snad bychom ji dokázali najít,“ odpověděl muž a zamračil se. „Ale jak jsme řekli, aktivita Svatého Jiří v posledních několika dnech utichla. Jsme přesvědčeni, že najít utajenou Cobaltovu síť je důležitější –“

„Nechte hledání zabezpečených domů,“ přerušil jsem ho. „Tam Ember nebude. Pokud znám svou sestru, nespokojí se s vysedáváním na místě a schováváním. Tím hledáním ztrácíte čas.“ Podíval jsem se na velkou obrazovku na zadní stěně. „Najděte Řád,“ pobídl jsem je a cítil na sobě udivený pohled Mist. „Pusťte se do hledání Řádu. Začněte s tou kapitulou. Najděte ji a pak mi dejte vědět.“

Zírali na mě, očividně celí tumpachoví, ale natolik zdvořilí, že nic neřekli. Mist však takové zábrany neměla. „Proč?“ zeptala se tiše a odměřeně. „Říkáte nám, že máme nechat pátrání po síti uprchlíka, ale my máme jasné rozkazy od viceprezidenta Talonu, abychom ho našli a vaši sestru taky. Víte něco, co my ne, pane Hille?“

„Ne.“ Upíral jsem zrak na zadní stěnu, na jednu z mnoha map na monitoru. Neměl jsem žádný konkrétní důkaz. Bylo to jenom tušení, podezření, co mě trápilo, než jsem odešel z Crescent Beach. Ale moje intuice mě málokdy zklamala a naučil jsem se jí věřit, zvlášť co se mé sestry týkalo. Litoval jsem jenom, že jsem ji neposlechl dřív. Mnohem, mnohem dřív.

„Existuje jeden... člověk,“ pokračoval jsem, zatímco na mě všichni zírali, jako bych se zbláznil. „Jeden z lidí, které jsem potkal v Crescent

Beach. Byl to přítel mé sestry. Setkal jsem se s ním jenom jednou nebo dvakrát. Ale... něco na něm bylo, něco, co se mi nelíbilo. Viděl jsem ho bojovat – rozhodně byl vycvičený. A zjevil se tam z ničeho nic a pořád se kolem ní potuloval.“

„To není dostatečný důvod k tomu, někoho podezírat, pane Hille,“ utrousila Mist svým klidným uvážlivým hlasem. „Nemůžete od nás čekat, že všeho necháme a spustíme nový plán akce jenom proto, že máte tušení.“

„Tu noc, co Ember opustila Crescent Beach,“ pokračoval jsem, jako by nic neřekla, „se mi svěřila, že se s tím člověkem sejde, sama. Prý se s ním chce rozloučit, než se dá na útěk.“ Odmlčel jsem se a srdce se mi při té vzpomínce napínalo. „To bylo naposled, co jsem ji viděl. Nevím, jestli patřil k Řádu,“ pokračoval jsem a zase se podíval na Mist a zaměstnance Talonu. „Ale mám podezření, že ano. A Ember i Lilith tu noc Řád napadl. Ember si s tím člověkem byla blízká. Možná... mu něco prozradila, o nás. O Talonu. Jestli ho najdete a vystopujete buňku, do které patří, třeba nás dovede k Ember.“

„A jestli nedovede?“

Přimhouřil jsem oči. „Pak mi to můžete vyčítat. Za pokus to však stojí. Líp než pátrat po místech, kde by se *mohla* ukázat, nebo se pokoušet proniknout do té neproniknutelné sítě.“

Mist mi věnovala dlouhý hodnotící pohled. „Dobře, pane Hille,“ uznala nakonec. „Ne že bychom měli na vybranou. Pan Roth koneckonců ustanovil do vedení vás. Uděláme to po vašem.“ Obrátila se k lidem. „Takže jste ho slyšeli. Najděte tu pobočku. Začněte monitorovat veškerou aktivitu Svatého Jiří v oblasti. Jestli si Řád jenom kýchne, chci to vědět.“ Podívala se zas na mě vzdornýma, křišťálově modrýma očima. „Nezachytil jste náhodou jméno toho člověka, pane Hille?“

Přikývl jsem. „Ano.“ V břiše se mi pomalu rozléval vztek. Vztek na draka samotáře, na Svatého Jiří a na toho člověka, že mi odvedli sestru. A ohrozili všechny mé plány s Talonem. Já ji najdu a nic mi nezabrání přivést ji zpátky. „Jmenuje se Garret Xavier Sebastian.“

EMBER

Tři hodiny na zadním sedadle motorky se sluncem pražícím do ramen a větrem svištícím ve vlasech byly sice fajn, ale létání se to stejně rovnat nemohlo.

„Jsi tam vzadu v pohodě, zrzečko?“ houkl Riley přes rameno. Vykoukla jsem z jeho kožené bundy a zachytila svůj odraz v jeho tmavých brýlích. Vlasy mi na temeni vlály a plápolaly jako plameny, moc krátké na to, aby se daly sepnout dozadu, ale dost dlouhé, aby se beznadějně zacuchaly. Před námi se táhla dálnice, nekonečný pás mřící na východ. Mohavská poušť kolem byla na jedno brdo: písek, křoviny, kaktusy, skály a občas jestřáb nebo sup s červenou hlavou. Vzduch se chvěl horkem, ale to mi nikdy nevadilo. Má rasa se umí žáru šikovně přizpůsobit.

„Už necítím zadek!“ zavolala jsem na něj a on se ušklíbl. „Vlasy budu rozčesávat pár hodin a spolkla jsem nejmíň čtyři mouchy. A jestli mi řekneš, že jsem měla držet zavřenou pusu, Riley, přísahám, že budeš zbytek života jezdit bokem jako holka.“

Zazubil se. „Už jenom tak tři čtvrtě hodinky. Vydrž.“

Povzdechla jsem si, opřela si mu bradu o záda, zírala na tu jednotvárnou věčnost kolem a nechala myšlenky běžet.

Uběhly už tři dny od chvíle, co jsme opustili Crescent Beach. Tři dny od doby, co se mi svět převrátil vzhůru nohama, když jsem zjistila, že přede mnou Talon něco tají, kdy jsem bojovala s Řádem svatého Jiří a zjistila, že Garret není ten, za koho jsem ho měla. Tři dny, co jsem se rozhodla stát se uprchlíkem a odjet s Rileym z města, opustit rodinu a svůj starý život a stát se v očích Talonu zrádcem.

Tři dny, co jsem naposled viděla Garreta. A Danteho.

Sevřela jsem v pěstí Rileyho bundu. Bublal ve mně vztek, smutek a provinilost vůči nim oběma. Vztek proto, že lhali, že jsem jim věřila a oni tu důvěru zradili. Garret patří ke Svatému Jiří, poslali ho do Crescent Beach, aby mě zabil. Brácha Dante sliboval, že při mně bude stát, ať se stane, co se stane, a sotva zjistil, že hodlám utéct, práskl mě Talonu. Garret to aspoň trochu napravil, když mě a Rileyho zachránil před zabijákem Talonu a pak nás varoval, že se blíží jeho lidé. Díky němu teď sedím za Rileyem na motorce a řítím se přes Mohavskou poušť. O bratrovi jsem nevěděla, ale doufala jsem, že je v pořádku. Sice mě odevzdal Talonu, ale jak Danteho znám, myslel si, že dělá správnou věc.

Idiotské dvojče. Pořád neví, jak je to doopravdy s organizací, s temným tajemstvím, co si udržuje, se vším, co nám navykládala. Postarám se, aby se to dozvěděl. Brzo ho z Talonu vyškrábnu.

Jakmile vyřídím tuhle věc.

Slunce už se začínalo sklánět k obzoru, když Riley zpomalil a sjel na veliké, skoro prázdné parkoviště po straně silnice. Cedula na kraji chodníku na nás hodila dlouhý stín, jak jsme projeli kolem, a já zašilhalala a vzhledla k ní.

„Španělský hrádek,“ přečetla jsem si, podívala se na ten „hrádek“ a objevila hranatý zpustlý motel na konci parkoviště. Co deset metrů byly oprýskané žluté dveře, v tmavých oknech strašily šeredné oranžové závěsy. Venku parkovalo všeho všudy jedno auto, letitá bílá dodávka, a nebýt poblikávajícího neonu, že je volno, považovala bych to za opuštěný hrad hrůzy.

Riley zajel vedle dodávky, vypnul motor a oba jsme sesedli. Ulevilo se mi, že se zas můžu pohnout, zvedla jsem ruce nad hlavu a protáhla se, až mi luplo v zádech. Zkusmo jsem si přejela prsty po vlasech a zjistila, že jsou beznadějně zašmodrchané, přesně jak jsem se bála. Škubla jsem sebou, zatahala za tu změť a vytrhla si pár ohnivě rudých pramínků. Riley to pobaveně sledoval. Zakabonila jsem se na něj.

„Au. Tak jo, příště si vezmu helmu,“ uznala jsem a on se zašklebil ještě víc. Protočila jsem panenky a pokračovala v beznadějně bitvě s propletcem. Ze všech lidských metod zkrášlování mi úprava vlasů

připadá časově nejnáročnější a nejprotivnější. Tolik času s mytím, česáním, tupírováním a paráděním! Šupiny takovou práci nedají. „A kde to vlastně jsme?“ zabručela jsem, vyrvala si další nepoddajný chumáč a snažila se ignorovat, že mám vedle sebe draka. Těžká věc. Byl štíhlý, vysoký a ramenatý, oblečený v kůži a řetězech, prototyp dokonalého rebela motorkáře, když se tak nenuceně opíral o svůj stroj a vítr mu cuchal tmavé vlasy. Sundal si brýle a zastrčil si je do zadní kapsy.

„Asi hodinu od Vegas.“ Kývl na zchátralý motorest, dřepící na kraji parkoviště. „Wes mi řekl, že se tu sejdem. Pojď.“

Vydala jsem se za ním po parkovišti, po rezavém schodišti a chodbou v prvním patře, až jsme se dostali k vybledlým žlutým dveřím vzadu. Umazané okno zakrývaly závěsy a zdálo se, že je v pokoji tma. Riley se rozhlédl a pak zaklepal, třikrát rychle a dvakrát pomaleji.

Nejdřív se nedělo nic, po chvíli se dveře rozlétly a ukázal se hubený vytáhlý člověk. Měřil si nás tmavýma očima zpod rozčuchaných hnědých vlasů. Místo pozdravu se na mě zaškaredil, ustoupil a pustil nás dál.

„Nejvyšší čas, že jste se objevili.“ Wes zabouchl dveře a zamkl, jako by byl ve filmu plném superšpiónů a venku v kaktusech číhali nepřátelští agenti. „Já myslel, že dorazíte o pár hodin dřív. Co se stalo?“

„Museli jsme se pro něco stavit v Los Angeles,“ odpověděl Riley a protlačil se kolem něj. Neupřesnil, že to „něco“ je pytel plný munice a zbraní. S Wesem si mě nevšíмали, a tak jsem se začala rozhlížet po pokoji. Stačil na to jeden rychlý pohled, byla to malá, zaneřáděná a ničím zvláštní cimra, u zdi neustlaná postel, všude se povalovaly plechovky od coly. Na rohovém stole ležel a zářil notebook a po monitoru klouzaly úhledné řady nesmyslných slov a vzorců.

„Riley...“ začal Wes varovně.

„Co mláďata?“ přerušil ho Riley. „Jsou v pořádku? Našel jsi zabezpečený dům?“

„Jasan,“ zahučel netrpělivě Wes. „Jsou zašitý u San Franciska s tím týpkem Walterem, mají přísně nakázaný nevystřít z domu ani šupinu, dokud jim nedáš vědět. Ty jsou sakra v pohodě. To s náma je to teďka nahnutý.“

„Dobře.“ Riley úsečně přikývl a došel přes pokoj ke stolku, sklonil se k monitoru. „Tohle je ono?“ zabručel a přimhouřil oči. „Tam jdeme večer? Sehnal jsi všechno potřebný?“

„Riley.“ Wes došel za ním. „Poslouchals vůbec, co jsem ti zrovna říkal? Víš, jak je to šílený? Slyšel jsi mě?“ Riley na to neodpověděl, Wes se zamračil, natáhl se přes stůl a zaklapl notebook.

Riley se napřímil a zabodl se do člověka pohledem. Oči se mu v šeru najednou nebezpečně žlutě rozzářily, vzduch se napjal němou vířící energií, která se dostavuje těsně před proměnou. Rileyova pravá podoba se vznášela těsně pod povrchem, hleděl na Wese vzteklýma zlatýma očima.

Všechna čest tomu človíčkovi, že necouvl.

„Poslouchej se, Riley.“ Obrátil se k němu v příšeří a pokračoval vážným hlasem: „Poslouchej se, o co se tu snažíš. Tohle není jako čmáznout mládě Talonu. Přijít k němu a spustit: ‚Čau, kámo, tvoje organizace je prolezlá zlem, a jestli brzo nezmizíš, nikdy nebudeš svobodný.‘“ Bodl prstem do notebooku. „Tohle je svinský hřiště Svatýho Jiří. Se svinskejma vojákama Svatýho Jiří. Jedna chybka, jeden kiks, a visíš na zdi nějakýho kaprála. Uvažuj, co to znamená, brácho.“ Naklonil se blíž, zabodával se do něj pronikavým pohledem. „Bez tebe podzemí umře. Bez tebe budou všechny ty děcka, co jsi osvobodil z Talonu, bezmocný, až si pro ně organizace přijde. A ty sám víš, že to tak *bude*, Riley, ty sakra víš, že to tak dopadne. Záleží ti na tom ještě vůbec? Je ti volný, že všechno, o co jsme se snažili, má vyletět do luftu?“ Ukázal na mě. „Nebo si tě tahle rachejtle omotala kolem prstu, že už ani nevíš, co je důležitý?“

„No dovol!“ ozvala jsem se a zakabonila se, ale stejně tak jsem mohla křičet do zdi. Riley zaťal pěsti, nozdry se mu nadouvaly, jako by se toho člověka chystal praštit, nebo se proměnit do pravé podoby a spálit ho na popel. Wes na něj dál hleděl, bradu zvednutou, puslu staženou do paličaté linky. Pro oba jsem teď byla vzduch.

„Co to provádíme, kámo?“ zeptal se Wes tiše po chvíli ticha. „Tohle není náš boj. Tohle jsme si nedomluvili.“ Riley neodpověděl a Wes nasadil skoro prosebný tón. „Riley, tohle je šílený. Tohle je sebevražda, víš to stejně jako já.“

Riley sklesl, prohrábl si rozčuchané černé vlasy a napětí jako by se mu svezlo z ramen. „Já vím,“ zavrčel. „Věř mi, že to vím. Zkousím si namluvit, že jsem se úplně nezbláznil, co jsme odjeli z města.“

„A proč teda –“

„Protože kdybych to neudělal, Ember půjde beze mě a nechá se zabít!“ vyštěkl Riley a konečně se podíval mým směrem. Jeho pronikavé zlaté oči se přes pokoj setkaly s mýma, hleděl na mě stín Rileyho pravé podoby. Otřásla jsem se a on mě dál věznil pohledem. „Protože ona nezná Řád svatýho Jiří jako já,“ pokračoval. „Neviděla, čeho je schopnej. Neví, co dělá našincům, když nás objeví. Já to vím. A nedopustím, aby se to stalo. I když se musím vsáknout do jejich základny a osobně toho zmetka zachránit.“

Polkla jsem a cítila, jak něco ve mně reaguje, jak se mi žilami šíří nával horka. To byla dračice ve mně, reagovala na Rileyova draka, jako by k sobě patřili.

Wes si promnul obličej. „Oběma vám hráblo,“ zamumlal a zavrtěl hlavou. „A mně už asi taky, protože to vypadá, že v tom jedu s váma.“ Zasténal a plácl sebou na židli, otevřel notebook. „No, jelikož ses zcvoknul, ukážu ti přesně, proti čemu jdeme.“

Riley ode mě odtrhl pohled a odvrátil se. Věděla jsem, že bych se měla jít podívat, o čem to Wes mluví. Ale pořád jsem ještě cítila žár toho pohledu, pohlazení draka na kůži. Potřebovala jsem se od něj dostat dál, abych si pročistila hlavu, zchladila oheň, co mi zuří v žilách. Nechala jsem je být, vklouzla do malé, dost odporné koupelny a zamkla se tam.

Zpoza zdi ke mně doléhaly tiché a naléhavé hlasy, nejspíš mluvily o misi. Nebo se Wes pokoušel přesvědčit Rileyho, jednou a provždycky, aby se do toho všeho nepouštěl. Svezla jsem se na záchodové sedátko, prohrábla si vlasy a slova se mi rozplynula do šumu v pozadí.

Věděla jsem, že má Wes pravdu. Věděla jsem, že to, co chci udělat, je hloupé a riskantní jako hrom. Věděla jsem, že jsem neuvážila všechny hrozby, neuvědomila si, co čeho se pouštím. To, co jsem plánovala, totálně odporovalo všemu, co mě naučili, a říct to nahlas, zní to ujetě dokonce i mně.

Vloupat se do areálu Řádu, prastarého nepřítele naší rasy, který má jediný cíl, vyhladit nás, a zachránit jednoho vojáka. Vplížit se do těžce ozbrojené základny plné vojáků, osvobodit vězně, který může být bůhvídkde, a dostat se zase ven. A nenechat se přitom zabít.

Znělo to šíleně. *Bylo to šílené.* Byla to absolutní sebevražda, jak řekl Wes. Nevychytala jsem jemu ani Rileymu, že se jim do toho nechce. Nic jim z toho nekyne, nemají důvod podnikat misi, při které můžeme všichni umřít. Mají naprosté právo se bát. Úplně na rovinu, i mě to děsilo.

Ale nemohla jsem ho v tom nechat.

Přistoupila jsem k umyvadlu, abych si opláchla obličej, ale zarazila jsem se, když jsem se uviděla. Ze zrcadla na mě hleděla hubená zeleenooká holka s rozježenými zrzavými vlasy, pod očima prach a tmavé kruhy. Draka jsem nepřipomínala ani vzdáleně. Vypadala jsem unavená, umouněná a úplně lidská. V mém pohledu se neskrývalo nic divokého ani primárního, co by naznačovalo, že jsem něco víc, než se zdám.

Proto jsem tu noc na útesu zaváhala, když mi namířil zbraň na hlavu a mně konečně došlo, kdo je ve skutečnosti? Když přestal být Garret a stal se z něj nepřítel, voják Svatého Jiří?

Mohl mě zabít. Byla jsem v lidské podobě, zaskočená a zpočátku moc omráčená, na nic bych se nezmohla. Měl mě na dosah, samotnou a uvězněnou na útesu, míle odevšad. Stačilo mu jenom zmáčkнуть spoušť.

Ale neudělal to. A pak zradil vlastní lidi, aby mě a Rileyho zachránil před Lilith, mou sadistickou trenérkou a nejlepším zmijím zabijákem Talonu. Tu noc šla po Rileyem, a když jsem ho odmítla opustit a vrátit se do Talonu, zkusila zabít i mě. Málem se jí to podařilo. Přežili jsme jenom díky tomu, že se Garret nečekaně objevil a pomohl nám ji odrazit. Jinak by nás byla roztrhala.

Ale tím se Garret odsoudil. Pomáhat drakovi je v očích Řádu zrada, trestaná smrtí. Sám mi to řekl. Věděl, že ho Řád zabije, a stejně se rozhodl nám pomoci.

Proč?

Pokoušela jsem se ho tu noc sledovat, doufala jsem, že ho nějak oddělím od vojáků, kteří ho zajali. Ale žádná příležitost k záchraně se

nevyskytla a Riley mě nakonec přesvědčil, že nejlíp bude se stáhnout a naplánovat další tah. A tak jsme skončili tady.

Otočila jsem kohoutkem a opláchla si obličej chladnou vodou, smyla prach a špínu. Když jsem s tím byla hotová, pokusila jsem se zkrotit vrabčí hnízdo na hlavě. Škubala jsem sebou, až to bolelo, když jsem projížděla prsty tu motanici, ale nakonec jsem se jakžtakž učesala. V batohu jsem měla kartáč spolu s oblečením na převlečení a dalšími nutnými věcmi, ale parádit se mi teď připadalo jako strašlivá ztráta času. Kromě toho, na koho tu mám zapůsobit? Wes mě nenávidí a Riley... Riley, toho zajímá moje druhá půlka.

Drak ve mně se při tom zaradoval, až mnou projelo horko, ale já to potlačila. Nevěděla jsem, co si s Rileym počnu, ale musela jsem se soustředit na jiné věci. Riley s Wesem snad vymyslí nějaký superplán, protože já byla bezradná. Věděla jsem jenom, že musím dostat Garreta od Svatého Jiří.

Když jsem vyšla z koupelny, ti dva se skláněli nad notebookem a tiše a naléhavě se domlouvali. Riley vzhlédl, znovu jsme se setkali pohledem a já se začervenala. Pak na něj Wes vyštěkl a on se zase soustředil na monitor.

Přiblížila jsem se k nim a nakoukla Rileymu přes rameno na to, co vypadalo jako letecká mapa. Okolo bylo pusto – prázdko, prach a rovná volná krajina –, ale přímo uprostřed mapy trůnil shluk malých budov. Nevedly k němu cesty a poblíž nestály žádné další domy ani orientační body.

„Tam je Garret?“ zeptala jsem se tiše. Wes po mně střelil nepříjemným pohledem. „Tam,“ prohlásil s přivřenýma očima, „je západní kapitula Svatého Jiří a mně trvalo věčnost, než jsem ji našel, děkuju pěkně. Řád kupodivu neinzeruje, kde je – technicky vzato ty budovy neexistují na žádný mapě ani v turistický brožůře. Ale jo, ti grázli, co se nás pokusili dostat v Kalifornii, se zřejmě vrátili tam, včetně tvýho zabíjäckýho kámoše.“ Odfrkl si a odvrátil se a já měla co dělat, abych mu jednu nevrázila.

„Netušil jsem, že je to tak blízko,“ zabručel Riley, soustředěně hleděl na monitor a tvářil se zachmuřeně. „Přímo na hranici Arizony

s Utahem. Budu muset přesunout pár zabezpečenějších domů dál na východ.“

„Úplně bezpečno není nikde, člověče,“ postěžoval si Wes a svezl se na židli dozadu. „Od té doby, co se domáklí, že Talon přesunul spoustu svých záležitostí do Států. Teď jsou sakra všude.“

„Kde byli předtím?“ zeptala jsem se.

„V Anglii,“ odpověděl Riley, ale nepodíval se na mě. „Ústředí Svatýho Jiří je v Londýně, už stovky let. Jsou hrozně tradiční a nemají rádi změny, takže jim chvilku trvalo, než se rozšířili po světě. Proto Talon operuje hlavně v USA a v dalších zemích – Řád tu neměl silný zastoupení. Aspoň ho tu neměl *dlouhou dobu*.“ Naklonil se nad notebook. „Tohle je docela nová základna,“ prohlásil a díval se na drobné bílé čtverečky na monitoru. „Před deseti lety tu ještě nebyla.“ Přejel jedním prstem po obvodu, tvář zamyšleně zachmuřenou. „Tady máme plot a tohle bude zbrojnice, kasárna a jídelna, důstojnický ubytovny... takže tohle velký je velitelství.“ Ťukl na monitor a zaťal zuby. „Tam asi bude.“

„Do psích kulek,“ ulevil si Wes. „Nejstřeženější budova ze všech. Řekni mi ještě jednou, proč to vlastně děláme? Kdybysme se nechali všichni zamordovat pro mládě, to pochopím. Ne že bych byl nadšený, ale bral bych to. To by bylo trhlý přesně ve tvém duchu.“ Dál se zabobádal pohledem do Rileyho a mě si nevšímal, jako bych nestála kousek od něj. Tak na dosah, že bych ho mohla spálit, napadlo mě. „A i když toho neřáda dostaneme ven, proč myslíš, že hned nezdrhne zase zpátky do Řádu a nevyslepičí mu, kde jsme? Nebo nás sám nestřelí do zad?“

„To neudělá,“ vyštěkla jsem a vraždila Wese pohledem. „Já Garreta znám. Není takový.“

Wes si znechuceně odfrkl kamsi směrem ke mně. „Fakt ne?“ protáhl. „Tak mi řekni, když toho syčáka tak znáš – jak dlouho ti trvalo, než ti došlo, že patří ke Svatému Jiří?“

Začervenala jsem se. Nikdy bych to neuhodla, nikdy by mě nenapadlo, že by Garret mohl být nepřítel, dokud mi nenamířil zbraň na hlavu, a ani pak se mi tomu nechtělo věřit. Wes se na mě ušklíbl. „Jo, to se dalo čekat. Ty si jenom *myslíš*, že ho znáš. Ale pravda je, že ti celou

dobu lhal. Vymluvil ti do palice díru, aby ses odhalila, namluvil ti všechno, cos chtěla slyšet.“

„Zachránil nás před Lilith –“

„Střílel na dospělýho draka,“ skočil mi do řeči Wes. „Protože ten byl jasně větší hrozba. A když bylo po všem a nedorazila mu na pomoc jednotka, tak ti nablábolil, co potřeboval, aby se udržel naživu. Řekl ti přesně to, cos chtěla slyšet.“

„To není pravda!“ Pamatovala jsem si Garretovu tvář tu noc, jak pronikavě se na mě díval, s výčitkami svědomí a odhodláním a provinilostí. *Skončil jsem, řekl mi. Už žádné zabíjení. Žádná smrt. Už nebudu tvé druhy lovit.*

Wes si odfrkl. „Starýho psa novým kouskům nenaučíš,“ prohlásil nesitelně sebejistě. „Svatej Jiří bude vždycky nenávidět a mordovat draky, protože to oni dělají. Je to to *jediný*, co umějí.“

Podívala jsem se na Rileyho, který stál mlčky u stolu, a doufala jsem, že mě podpoří. K mému zklamání měl pusu přísně staženou, zuby zaťaté. Srdce ve mně pokleslo, zamračila jsem se a pustila se do něj.

„Ty s ním souhlasíš,“ obvinila jsem ho a on povytáhl obočí. „Považuješ to za velkou chybu, i když jsi byl u toho. Sám jsi slyšel, co Garret řekl.“

„Zrzečko.“ Riley mi věnoval napůl unavený, napůl zlostný pohled. „Jo, jasně že s ním souhlasím,“ řekl klidně. „Viděl jsem, co Svatej Jiří dělá, nejenom ve válce, ale celý naší rase, všude. Kolik bezpečných domů myslíš, že jsme kvůli nim ztratili? Kolik draků Řád zamorduje každý rok? Nejenom Zmijí nebo Bazilišků nebo těch, co se přímo zapojí do války.“ Přimhouřil oči. „Viděl jsem je vraždit mláďata, děcka mladší, než jsi ty. Jednou přede mnou odstřelovač chladnokrevně oddělal neozbrojený dítě. Bylo na cestě ke mně, jelo na kole parkem, a z ničeho nic rána. Protože jsem se k němu nedostal včas.“ Rileymu zlatě zaplály oči, drak byl hodně blízko pod povrchem, vzteklý a vzdorný. „Takže ne, zrzečko, já z toho nápadu zachránit šmejda z Řádu nejsem vůbec na větvi,“ zavrčel skoro. „Jsem naopak všema deseti proto, aby další z těch grázlů natáhl brka. A nemysli si, že je nevinný jenom proto, že se bil s Lilith a nás nechal jít. Má ruce od dračí krve stejně jako ostatní.“

Uvnitř jsem se celá smrškla, věděla jsem, že má pravdu. Ale stejně jsem zvedla bradu a sjela ho pohledem. „Já ho umřít nenechám,“ prohlásila jsem pevně. „Zachránil nám život a já na to nezapomenu, říkej si, co chceš.“ Založil si ruce a já na něj bezmocně mávla. „Ale nemusíš jít se mnou, Riley. Já si poradím. Jestli jsi tak moc proti –“

„Nech toho, zrzečko,“ vyštěkl Riley. Překvapeně jsem zamrkala a on mi věnoval strašlivě podrážděný pohled. „Jasně že jdu s tebou,“ zavrčel. „Už jsem ti řekl, že tě nenechám bojovat se Svatým Jiřím samotnou. Budu s tebou na každém kroku a udělám, co budu moci, abych nás udržel naživu. Ale nemůžeš ode mě čekat, že z toho budu odvázaný.“

Polkla jsem. „Já ti to vynahradím, Riley, slibuju.“

Vzdychl a prohrábl si tmavé vlasy. „To ti připomenu. Až tohle skončí, čekám, že uděláš, co řeknu, bez váhání, bez ptaní. Ale nejdřív se soustředíme na to, jak přežít příštích čtyřiaadvacet hodin. Pojď sem,“ pobídl mě. „Tohle musíš vidět, jestli chceš proklouznout do základny se mnou. Chceš pořád jít, co? Nevymluvíme ti to náhodou?“

„Znáš mě přece.“

„Bohužel jo.“

Sehnula jsem se před ním a shlédla na monitor. Najednou jsem si uvědomovala, že je blízko, jeho ruku na své paži, jak se mi díval přes rameno, vůni jeho kožené bundy. Wes tiše zavrčel něco jako *svinská práce* a Riley se zachmuřeně uchechtl.

„Jo,“ zabručel hlubokým hlasem u mého ucha, až mě zabrněla kůže. „Jako za starejš časů.“

COBALT

*Před dvanácti lety
1:18 v noci*

Vyklouzl jsem z okna v prvním patře a tiše se svezl na zem. Kancelářská budova za mnou zůstávala tmavá a prázdná a já se opřel o cementovou zeď a vylovil z kapsy mobil.

„Hotovo,“ zahučel jsem do něj. „Všechno připravený k výbuchu. Potřebuju jenom potvrzení, že je tam prázdné, než to odpálím.“

„Rozumím,“ ozvalo se na druhé straně. „Budova je prázdná, až na stráž venku. Až budete připraven, smíte pokračovat.“

„Určitě?“ zavrčel jsem tvrdě. „Nechci, aby se opakovalo to, co v Dublinu. Jste si absolutně jistí, že tam nejsou žádní civilisti?“

„Potvrzuji. Budova je prázdná. Čekáme na váš signál.“

„Dobře.“ Odstoupil jsem od zdi. „Opouštím areál. Ohlásím se, až to bude hotové. Cobalt, končím.“

Svšil jsem ruku s telefonem, zahleděl se přes prázdné parkoviště a uvažoval. Byla by hračka proklouznout plotem, přejít ulici a vytrazit se do tmy, než někdo zjistí, že tu jsem. Vlastně přesně to Talon čekal, to jsem měl udělat. Vybrali si mě na tyhle mise, protože jsem byl ve své práci sakra dobrý – vniknout do místa určení, ukrást nebo nastražit, co bylo třeba, a zase zmizet. A přitom se nedat vidět a nenechat po sobě žádný důkaz. Byl jsem zřejmě nejmladší Bazilišek, který se pouštěl mezi nepřátele Talonu, a sem jsem se dostal jen proto, že se poslední Bazilišek z mise nevrátil. Ale já své úkoly zvládal a organizace mě pořád vysílala na nové a nové, bez ohledu na nebezpečí, čas nebo mé osobní

city. Nevěděl jsem, co zrovna tahle firma provedla, že si Talon zneprátlila, a ani jsem to nechtěl vědět. Lepší je se neptat, bylo to tak snadnější. Talon ode mě chce, abych tenhle úkol dokončil, a já věděl, co bych měl udělat.

Ale místo toho jsem se obrátil a zamířil dopředu k budově, postupoval podél zdi, dokud jsem nenašel, co jsem hledal. Zavalitého chlápka v černomodré uniformě. U pasu se mu houpala stříbrná baterka, seděl na židli u hlavního vchodu. Ruce měl založené na prsou, podbradky přimáčknuté na hrudi, trůnil tam se zavřenýma očima. Odfrkl jsem si.

Chrupete v práci, pane ostraho? Co by na to řekli ti, co vás platí?

Sklonil jsem se, sebral ze země kamínek, nadhodil si ho v ruce a mrštil ho po hlídači. Zasáhl ho do čela, odrazil se a ten člověk sebou škubl, zafuněl a málem spadl ze židle. Zamáchal rukama, rozhlédl se a zakabonil se, když mě viděl číhat v přítmí. Zašklebil jsem se na něj a zamával jsem.

„Hej! Hned toho nech!“

Se smíchem jsem se rozběhl pryč a hlídač se štrachal za mnou. Hnal jsem se přes parkoviště a dával si pozor, ať neběžím moc rychle. Nechtěl jsem, aby to pronásledování vzdal. Vytáhl jsem telefon, zapnul ho a začal vyťukávat řadu čísel. Za mnou se ozývalo funění a lapání po dechu.

„Ty tam! Stát! Varuju tě...“

Promiň, člověče. Dostal jsem se k plotu z drátěného pletiva kolem areálu, vyskočil, zachytil se sloupku jednou rukou a přehoupl se na druhou stranu. S palcem nad posledním tlačítkem jsem se dal rychle na odchod, slyšel za sebou, jak hlídač dorazil k plotu a zastavil se, neobtěžoval se přelézat. *Dneska budeš mít špatnou noc. Ale aspoň to přežiješ. V nic lepšího nemůžeš doufat, když zkrátíš cestu s Talonem.*

Stiskl jsem tlačítko.

Za mými zády vylétla do vzduchu mohutná ohnivá koule, vyrazila okna, otřásla zdmi, roztrhala střechu na kousky, budova vybuchla v náporu ohně. Cítil jsem, jak mi tlaková vlna škube oblečením a vlasy, ale neohlížel jsem se. Přešel jsem ulici, zasunul telefon do kapsy a ztratil se do tmy, za sebou nechal jednu hořící budovu a jednoho strážného v ohromeném úžasu.

Do hotelu jsem dorazil ani ne za hodinu. Shodil jsem tmavé pracovní oblečení, rychle se převlékl a pustil si zprávy. Na obrazovce se ukázaly spálené, zdemolované trosky budovy, kterou jsem právě opustil, kolem lidí a blýskající světla. Dole běžel pásek textu: „Živě: záhadná exploze zničila kancelářský komplex.“ Svezl jsem se na postel, zachmuřeně se díval a poslouchal hlas reportéra.

„... stalo kolem jedné hodiny dnes v noci,“ oznámil a na obrazovce se objevil pohled z výšky na zničenou střechu a díry zející do tmy. „Všichni stálí zaměstnanci byli naštěstí pryč, ale dostáváme zprávy, že se v budově v okamžiku výbuchu nacházeli údržbáři. Na místě jsou záchranné týmy...“

Ne. Zatal jsem pěst na noze, projela mnou hrůza a vztek. Vyskočil jsem, popadl z postele telefon, vytukal číslo, stál, třásl se a čekal, až to někdo zvedne.

„Dobrá práce, agente,“ oznámil mi hlas na druhém konci. „Viděli jsme zprávy. Talon bude –“

„Co se to sakra stalo?“ zavrčel jsem. „Mělo tam být prázdné! Přísahali mi, že tam nikdo není. Nikdo neměl být uvnitř.“

Následovalo ticho. „Talon zvážil informaci a rozhodl, že mise bude postupovat dál, jak bylo naplánováno,“ oznámil mi hlas úsečným plochým tónem. „Ztráta života civilistů je... politováníhodná, ale nutná.“

„Houby! Řekli mi, že je to tam čistý.“

„Nepřísluší vám zpochybňovat organizaci, agente.“ Hlas už zněl našťavaně. „Ani znát podrobnosti. Vaším úkolem je poslouchat. Udělal jste, co Talon chtěl, a mise proběhla úspěšně. Rozhovor je u konce.“

Spojení oněmělo.

Svěsil jsem telefon a zuřil jsem. Zase jsem zuchl na postel, zíral na televizi a díval se, jak lidé a psi pátrají v ohořelých troskách, poslouchal, jak reportér zpovídá hlídače, kterého jsem zachránil. Chlubil se, že pronásledoval domnělého pachatele budovou a přes parkoviště, znělo to mnohem líp, než to bylo ve skutečnosti. Ale popsal mě jako mladého bělocha s tmavými vlasy, oblečeného v černém, a policie bude pást po každém, kdo odpovídá tomuto popisu. Nenajdou mě, jistěže ne.

V jejich systémech neexistuju, pro lidi jsem prostě duch. Než se policie přiblíží k tomuhle hotelu, budu už dávno na druhé straně země. Zpátky v té neviditelné válce.

Zpátky v Talonu.

Zaťal jsem zuby, měl jsem sto chutí mrštit telefonem o zeď, nebo možná televizorem, abych nemusel hledět na následky toho, co jsem způsobil. *Sakra*. Nebylo to poprvé, co se podobná věc stala, ale poprvé, co mi Talon otevřeně lhal. Dosud to byly podezřelé shody okolností, komunikační chyby, rozkazy, které se daly mylně vyložit. Tentokrát však ne. Talon mě *ujistil*, že je budova prázdná. Nebýt toho, nikdy bych to tlačítko nezmáchl.

A oni to taky věděli.

Znechuceně jsem vypnul televizi, skočil zpátky na postel a přešel si rukama po tváři. Co teď? Jak mám takhle pokračovat, s vědomím, že Talon lže, využívá mě a v křížové palbě uvíznou další nevinní?

V hlavě mi zněl tenký vysoký hlas trenéra, vysmíval se mi. *Nic takového jako „nevinné oběti“ neexistuje. Je válka a lidé v ní budou umírat. To je nepříjemná pravda. Pár lidských smrtí by tě nemělo trápit.*

Jenže trápilo. A hodně. Možná jsem výjimka, možná žádnému jinému drakovi v Talonu nevadí, když umře pár údržbářů, co se ocitli ve špatnou dobu na špatném místě. Ale mně to vadilo. A teď kvůli mně zahynuli další.

Vedle mě na dece se rozvibroval telefon. Posadil jsem se, chňapl ho a monitor ožil, objevila se na něm zpráva.

NESMUTNI, psal mi můj trenér, sám hlavní Bazilišek. Stroze a k věci jako obvykle, ale nějak vždycky našel způsob, jak mě naštvat. AUTO JE U TEBE DO PETI MINUT. MAS NOVY UKOL.

Další úkol? Tak brzo? Sakra, sotva jsem dokončil tenhle, a byl jsem *unavený*. Víc než unavený. Znechucený. Otupělý. Rozčilený. Sám na sebe a taky na Talon. Nechtěl jsem se vracet. Chtěl jsem se zamknout v pokoji a šíleně se opít, dokud se mi ta scéna ze zpráv nevytratí z hlavy. Rád bych taky nakráčel do kanceláře a někoho pořádně zpucoval, nejlíp ohněm a kletbami. Poslední, co se mi chtělo, bylo vracet se kvůli dalšímu úkolu.

Ale co mi zbývalo?

Zvedl jsem se a metodicky si začal sbírat věci. Slovo Talonu je zákon, názor mladého agenta Baziliška je nezajímá. Pošlou mě na další misi a budou to tak dělat dál a dál, bez ohledu na to, co chci. V hlavě se mi zadrhlo jedno slovo, neodbytné a hrozné, zjevovalo se mi v myšlenkách, i když jsem se ho snažil potlačit.

Uprchlík.

GARRET

Šest hodin do svítání.

Ležel jsem na polním lůžku s rukama za hlavou a hleděl na strop cely, díval se, jak se praskliny sbíhají dohromady. Ve vězeňském bloku kolem vládla tma a ticho. Světlo vycházelo jen zpode dveří stanoviště stráže na konci chodby a já byl jediný vězeň v místnosti. Před pár hodinami jsem dostal svoje poslední jídlo – běžný příděl a vodu, žádná poslední přání Řád neuznává –, donesl mi to voják, který na mě s chladnou tváří vyštěkl „drakomilče“ a hodil to na zem. Tam to pořád leželo, nedotčeno, vpředu v cele.

Šest hodin do svítání. Šest hodin, než se dveře cely otevřou, projdou jimi dva vojáci a oznámí, že nastal čas. Spoutají mě a eskortují přes cvičiště k dlouhé cihlové zdi obrácené k vycházejícímu slunci. Budou u toho svědkové, samozřejmě. Za zradu má být popraven dokonalý voják, jistě se sejde dav. Možná se dostaví celá základna. Uvažoval jsem, jestli přijde i Tristan a poručík Martin. Nevěděl jsem, jestli přijdou, a popravdě, nebyl jsem si jistý, jestli chci, aby viděli mé poslední chvíle coby zrádce Řádu. Jistě ale *nebude chybět* řada vojáků tam před tou zdí, celkem šest, všichni s nabitými puškami. Odvedou mě před ně, nabídnou pásku přes oči, kterou odmítnu, a zůstanu tam stát sám tvář v tvář jim všem. Začne odpočítávání.

Připravit...

Pozor...

Pal!

Otřásl jsem se, nemohl jsem se ubránit. Nebál jsem se umřít,

připravoval jsem se na smrt už mockrát předtím. V poli, před útokem na hnízdo nebo tvář v tvář jedinému drakovi – všichni jsme věděli, že můžeme zahynout kdykoli. Vojáci prostě umírají, to je životní fakt, jaký se nedá předvídat ani se mu vyhnout. Neexistuje žádné vysvětlení, proč voják stojící jenom o kousek dál dostane kulku do spánku, a ty budeš ušetřen. Zůstával jsem naživu, protože jsem byl dobrý v tom, co jsem dělal, ale někdy jsem měl prostě štěstí.

Jenže je rozdíl smrt provokovat, a znát přesný čas, kdy si ta zubatá pro něj přijde, přesně na vteřinku. A je rozdíl mezi tím umírat v bitvě, a stát tam s rukama za zády a čekat, až mě zabijí bývalí druhové ve zbrani – vojáci, se kterými jsem společně bojoval a krvácel.

Pět a půl hodiny do svítání.

Nelitoval jsem své volby. Tam v soudní síni jsem myslel vážně každé slovo. A kdyby se to stalo znova, já se ocitl na té pláži s dračicí, kterou mě poslali zabít, a věděl jsem, že jestli ji nechám jít, zemřu místo ní... stejně bych ji zase zachránil.

Zradil jsem Řád a všechno, co jsem znal, postavil se na stranu nepřítel. Viděl jsem před sebou umírat své druhy vojáky, roztrhané drápy nebo spálené dračím ohněm. Zažil jsem, jak se partáci z jednotky vrhají do cesty kulkám nebo se pouštějí do boje, aby nám ostatním dali šanci. Věděl jsem, že si smrt zasloužím. Obrátil jsem se zády k Řádu, který mě vychoval, k bratrům, kteří umírali za naši věc, abych zachránil našeho největšího nepřítele. Věděl jsem, že by mě mělo hřezat svědomí, měla by mě drtit tíživá vina kvůli rodině. Tu rodinu jsem zradil.

A přece, jak jsem ležel na lůžku, jen pár hodin vzdálený od vlastní popravy, dokázal jsem myslet jenom na ni. Kde teď je? Co dělá? Vzpomene si na mě vůbec, nebo na mě při úniku z Crescent Beach s ostatními draky už dávno zapomněla? Jistě nemá důvod myslet na vojáka Svatého Jiří. Je volná, mezi svými, a já patřím k Řádu. Pořád jsem nepřítel její rasy. Dělal se mi teď zle, když jsem pomyslel na tu spoustu draků, kteří zemřeli mojí rukou. Ember by mě měla nenávidět. Nic lepšího si nezasloužím.

Ale pořád jsem doufal, že si na mě občas vzpomene. A jak mi dál odtikávaly minuty zbývajících života, přistihl jsem se, že víc a víc

myslím na naše společné chvíle. Uvažuji, co by se asi stalo... kdybychom byli oba normální. Jistě, toužení je zbytečné a lítost nic nezmění, ale snad poprvé v životě jsem litoval, že jsme neměli víc času. Vědět, co se stane, byl bych s ní trávil všechnen čas. Spoustu věcí bych udělal jinak, ale na to teď bylo pozdě. Ember je pryč a já za pár hodin zemřu. Nic se na tom nezmění, její tvář však aspoň bude to poslední, na co budu myslet, než tenhle svět opustím.

Doufám, že jsi šťastná, Ember, ať jsi, kde jsi. Doufám... že budeš pořád volná.

Pět hodin do svítání.